

Səni sevmək istəyirəm

Dünyanın ən güclü adamı
ola da bilmərəm,
olmaq da istəmirəm.
İstəmirəm bir kimsə
mənimlə qorxuda bir kimsəni.

Dünyanın ən varlı adamı
ola da bilmərəm,
olmaq da istəmirəm.
Mənə ən böyük dünya varı
qarı,pəncərəsi açıq
üzü-gözü gülən bir alaçıq!

Mən səni, mən səni
Dünyada hamıdan çox
sevə də bilmərəm,
sevmək də istəmirəm,
çünki ancaq yalandan sevnələr
hamıdan çox sevirlər.

Mən səni sakitcə, yavaşca
sevmək istəyirəm.
Sevmək istəyirəm
Tanrıdan yazılantək,
Bir balaca quş
Öz balaca yuvasının
küncünə qısılantək

Sevgi sevgiyə,
dərd dərdlə unudulur

Unudulacaq bütün sevdalar,
Unudulacaq bütün nəğmələr,
Unudulacaq unudulmaz hər nə var,
Ancaq tək səni mən
yenidən sevmək üçün hər bahar
yenidən unudacağam.

Ən gözəl xatirə də
ən acı göz yaşıtək udulur,
udulur, unudulur,
yurd yurdla,
sevgi sevgiyə, dərd dərdlə,
insan insanla,
İsa Məhəmmədlə unudulur...

Həddən çox şey bilirik bu dünyada.
Boş şeydi! Unudulacaq hamısı!
Unutduqlarımız yenidən, yeni başdan
sudan, torpaqdan, dağdan, daşdan
çıxıştək görünəcək bizə hər dənədə,
ən solğun çiçəklər
ən işıqlı ulduzları sevecək yenə də.

Çiçək gözlüm,
nəğmələr oxumaqla bitir,
oynamaqla bitmir elə bil,
gəl, bu nəğmə çatmamış sona
bu sonsuz dünyanın sonunacan
oynayaq bu nəğmənin havasına.

Mən zalım adamam, kamança

Qardaşım ağaclar, bacım çiçəklər,
bir də söz tutdu sizi,
söz tutdu, sevdə qurutdu,
üz tutub yüyürməyin mənə sarı,
bağlanıb gözümlün
yaş qapaqları.

Vəqif Bayatlı Odər

Dünyanın bəla qapıları
qala qapıları, daş qapıları,
yetim qapıları, boş qapıları
bağlanıb könlümə, bağlanıb
bağlanıb gözümlün yaş qapaqları
Mən söz belasıyam,
zalım tifi.

Sürüşüb alınımdan tanrının əli
daha sən də
sən də ağladammazsan mənə
mən zalım adamam, kamança.

Analar doğmur şairləri

Ancaq, ancaq
göyüzünün dar ağacından
doğulur şairlər.
Əzablar, qəmlər doğmur,
Qılındar, qələmlər doğmur şairləri...

Ömrü boyu o dar ağacı altında
Yaşayır, yazır şair,
Qəfil sevgiyə hazır olantək
Hər an qəfil ölümə hazır şair.

Hara gedirsə getsin,
gedir başı üstündə
dar ağacı şəkildə mavi göyüzü,
yaza-yaza boynundakı
görünməyən mavi kəndiri
hər gün bir az, bir az
dartır, dartır şairin özü.

Kim bilir bəlkə də
heç yerli-dibli yoxdu dar ağacı,
Kəndir Tanrı sevgisitək
göyüzündən uzanır,
Tanrının əlindədi
kəndirin son ucu.

Ömrümüzün o başına

Qarış-qarış hara gedir
bu yerisdə, bu duruşda
bu gedən atlı qarışqa?!
Bu gedən atlı qarışqa
təzə bitən otlardan uca,
Nə xəbərimiz var
bu gedən atlı qarışqa
bəlkə bu qara daşdan da qoca,
bu qara yoldan da qoca,

Bu dağların göyü quş qanadından,
bu torpağın üzü at nallarından,
çiçəklərin üzü ay işığından,
Doymaz könlüm, doymaz.
Bu gedən atlı qarışqa
yollardan doymaz,

kəsər-keçər ömrümüzü
aylardan doymaz, illərdən doymaz.
Qarış-qarış
hara gedir
bu atlı qarışqa?!

Bu gedən atlı qarışqa
yolun bu daşından
o daşına gedir
ömrün bu başından
o başına gedir.